

Jméno soutěžící: **Šedivá Aneta**

Název práce: Zaříkávači duchů

Kategorie: B

Ročník: 9. A

Datum narození: 16. 6. 2006 (14 let)

Škola : Základní škola Úšovice,

Školní náměstí 472/3

Mariánské Lázně

353 01

Vyučující: Běluše Milfaitová

Telefon: 354 624 654

E-mail: matnemail@gmail.com

bielamil@seznam.cz

Zaříkávači duchů

Psallo se 31. 12. 2019 23:59 a celý svět , nebo alespoň ta část, která má stejné časové pásmo jako my, slavila Nový rok.

Radost, smích a nadšení se ale měly během velice krátké doby změnit v úplně jiné emoce. Nevědomky jsme odpočítávali zbývajících týdny, dny, hodiny a sekundy, které nás dělily od apokalypsy. Od něčeho, co nikdo z nás nezažil. Nebudu říkat, že rok 2020 měl být a byl TEN rok. Za prvé to zní jako z béčkové romantické komedie a za druhé by to nebyla pravda. Ale nemůžu popřít, že já osobně jsem od toho roku tehdy vkládala určité naděje. A snad právě proto, že jsem to já, tak se muselo dříve či později něco pokazit.

Nicméně zpočátku nás rok 2020 přivítal s otevřenou náručí, bohužel s esem v rukávu. S esem jménem COVID-19.

Na úplném začátku se to nejevilo až tak dramaticky. Většina z nás doufala, že nemoc k nám nedorazí, že prostě zmizí jako pára nad hrncem... Ale to jsme se šeredně přepočítali.

A pak to začalo. Stav nouze! Zavírání restaurací, obchodů zákaz vycházení a dne 11. března bylo v Česku rozhodnuto o uzavření škol. Skoro všichni jsme vyskočili metr vysoko a začali se těšit na pár dní a v lepším případě na pár týdnů báječného volna, prostě na prázdniny!

No, co si budeme povídat, z úplného počátku to tak i bylo. Měla jsem dojem, jako by se nám splnil největší sen, protože sedět doma u „noťasu“ a sem tam napsat nějaký úkol, nevypadalo tak špatně.

Ale když se začaly tenčit zásoby „toaletáku“, i pedagogům došlo, že tyhle „výjimečné“ okamžiky nebudou záležitostmi jednoho měsíce a pojali potřebu pokoušet se nás opět „něco naučit“.

Nápad to nebyl špatný, vůbec ne, ale měl jednu zásadní chybu – a to byla nepřipravenost českého školství. A když se naše milé školství začalo potýkat s touto dosud nevídanou událostí, nevedlo si právě ukázkově. I když většina učitelů se opravdu snažila.

Jsme to ale my Češi šikovní, a tak jsme první uzavření škol (tou dobou jsme všichni doufali, že i poslední) nakonec tak nějak zvládli.

Ale jak naivní jsme byli! Na konci roku se rozdalo vysvědčení, naštěstí ne dálkově, a prázdniny mohly vypuknout jako epidemie moru ve 14. století v Eurasii. Celé Česko se těšilo z konce karantény a znovu nabyté svobody a tento úžasný okamžik se rozhodlo oslavit nájezdy na Chorvatsko či jiné destinace. V dopravních prostředcích panovala správná výletnická atmosféra a po návratu do milé vlasti nám někteří mimo magnetek pro celou rodinu, krosny s mušlemi a kufru plného písku přivezli už tak dobře známou „Koronu“ zpátky.

Po prázdninách jsme opět vzorně nastoupili do školy, jak se sluší a patří, ale pak přišla další rána v podobě 2. vlny. Nejprve jsme jen všichni začali nosit roušky a zakázali nám tělocvik. Ze zrušení předmětu, v němž absolutně nevynikám, jsem měla upřímnou radost. Byla jsem sice jediná ve třídě, ale zbytek mohl třeba běžet na autobus. Při dušení v rouškách se nám brzy zastesklo po distanční výuce. Asi jsme si to přáli opravdu hodně, neboť z přání se stala realita. Jupííí! Tak jsme opět zasedli do virtuálních lavic. Všichni jsme věděli, že se to dříve či později stane a nedělali jsme překvapené.

Ovšem distanční výuka dostala novou formu. Učitelé i české školství ji pojali daleko připraveněji a vážněji. Nastal konec líných rán a obědů v pyžamu. Naše nejhorší noční můra už nebyla věta „Napíšeme si malý testík“, ale „Zapněte si prosím kameru, ať vás pořádně vidím“. No, vsadte se, že vím, co jste za rouškou vypnuté kamery a mikrofonu dělali. Vsadím se, že jste si minimálně jednou smažili vajíčka k snídani, nebo jste je alespoň jedli a taky se vsadím, že na hodinách fyziky jste dělali všechno, jenom neposlouchali fyzikáře, protože instagram je asi 100x zajímavější než vzoreček na výpočet rychlosti světla ve vakuu.

On-line hodiny ale mají i světlejší stránky, občas to připomínalo vyvolávání duchů: „Jani, jsi tam? Ozvi se nám! Je tady Péťa? Péťo, nevidíme Tě! Mně se to seká, slyšíme se? Promluv.“ Technika je občas záludná, byť překonává prostor i čas.

Jeden z mých spolužáků podotkl, že se při on-line hodinách cítí jako na srazu anonymních alkoholiků, a já s ním nemůžu nesouhlasit. Celý den civíte do monitoru zahalení do modravého světla, kde vám známé lidi připomínají pouze počáteční písmena jejich příjmení. Stáváte se zakroužkovaným barevným písmenkem na monitoru. Možná tam jste, možná ne.

On-line výuka byla a bohužel stále ještě je zajímavou zkušeností a příležitostí naučit se nové věci mimo školu. Za to jsem vděčná. Možná jsem se naučila se učit. Možná jsem zjistila, že mí spolužáci a učitelé zase nejsou tak příšerní. Objevil se talent okecat každý pozdě odevzdaný úkol. Objevila jsem více svých talentů. Možná jsem i trochu pyšná, že jsem to zvládla vcelku se ctí.

No a psal se 31. prosinec roku 2020 23:59 a my začali slavit další Nový rok. Bez radosti, smíchu a nadšení, bez petard a ohňostrojů, protože už zase bylo všechno zakázané, protože už jsme tušili, co bude. A bylo. A zase je. Už zase vyvoláváme duchy a měníme se v okolečkovaná písmenka na monitorech.